

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: *FRPS/226/2011/Pan.*

A Független Rendészeti Panasztestület

265/2011. (IX. 14.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. április 29-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2011. szeptember 14-én tartott zárt ülésén **született állásfoglalását**

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2011. április 29-én, elektronikus úton terjesztette elő panaszát, amit ugyanazon a napon fax útján aláírásával is megerősített. Beadványában sérelmezte, hogy 2011. április 21-én 9 óra körüli időpontban Budapesten az A. út 30. szám előtti területen a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) II. kerületi Rendőrkapitányság járőrei előállították, majd garázdaság miatt indítottak ellene eljárást.

Az intézkedések előzményeként a panaszos leírja, hogy kerékpárjával haladt a helyszín közelében, amikor egy gépjármű vezetője súlyosan megszegve az előzés szabályait, s ezzel a panaszost veszélyeztetve előzte őt meg, amit a panaszos hangos szóval és olyan módon sérelmezett, hogy a mellette elhaladó gépjárműre ráütött. A gépjármű vezetője emiatt többször megpróbálta a panaszost leszorítani az útról, majd megtámadta, fojtogatta, és életveszélyesen megfenyegette.

A panaszos indokolatlannak tartja, hogy a fent leírt események kapcsán eljárást indítottak ellene. Úgy véli ugyanis, hogy a másik fél súlyos bűncselekményt követett el a sérelmére,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

amihez mértén saját reakciója visszafogottnak tekinthető. Véleménye szerint fellépésével nem valósított meg bűncselekményt, mert cselekménye nem volt a társadalomra veszélyes, továbbá fennállt a jogos védelem, vagy a végszükség esete, amiről meggyőződhetnek a helyszínre érkező rendőrök is, ugyanis a veszélyeztetés tényét a másik fél egyáltalán nem is tagadta.

A panaszos kifogásolja, hogy a helyszínre kikerülő rendőrök megpróbálták az „ügy rendőrség elé viteléről” lebeszélni, többek között azzal érvelve, hogy őt is meggyanúsítják, és előállítják, ha nem egyezik meg a balesetben részes másik féllel a helyszínen. Mindezt a rendőrökön kívül hallotta egy tanú is, akinek az adatait a rendőrök fel is vették.

A panaszos úgy érzi, hogy az előállítás egyetlen célja az volt, hogy „megleckéztessék” azért, mert „ügyet akart csinálni” a történetekből. Álláspontja szerint előállítására önmagában a gyanúsítás miatt nem lett volna szükség, mivel úgy tudja, ez az intézkedés a rendőrség számára nem kötelező, csupán lehetőség. Figyelemmel továbbá arra, hogy közölte a rendőrökkel azon szándékát, miszerint az ügyben feljelentést kíván tenni, teljesen szükségtelen volt személyi szabadságának a korlátozása, hiszen magától is megvárta volna, amíg vallomást tehet.

Az előállítás keretében 6 órán át tartották fogva, amelyből több mint 3 órát egy rendőrségi fogdában kellett várakoznia méltánytalan körülmények között: megfosztották minden személyes tárgyától, nem használhatta a telefonját, és nem ehette meg a táskájában lévő szendvicset sem. Sérelmezi továbbá, hogy az őt folyamatosan dohányzott, ami őt, mint nem dohányzót meglehetősen zavarta, ráadásul szerinte ott tilos is volt a dohányzás, de mindezeket az adott helyzetben nem merte szóvá tenni.

Előadása szerint a fogdából egy nyomozó bilincsben vitte fel az irodájába, amit az adott körülmények között érthetetlennek tartott. A vallomástételt követően rabosították is, ami számára rendkívül megalázó volt. A vallomástétel után ugyanakkor a nyomozó elmulasztotta a vallomásában említett hangfelvételeket, valamint egy esetleges további tanú gépjárművének feljegyzett rendszámát tőle elkérni. Ezt a panaszos azért nem említette meg akkor, mert attól tartott, hogy erre hivatkozva lefoglalják a telefonját.

Azt is sérelmezi a panaszos, hogy amikor a kihallgatás során – több alkalommal is – jelezte, szeretné kérni az adatai zártan kezelését, a nyomozótól azt a választ kapta, hogy arra gyanúsítottként nincs joga. Végül kérését a rendőr egy külön feljegyzésben mégis rögzítette az iratok között, és a panaszost arról tájékoztatta, hogy a kérdésben az ügyészségnek kell döntenie. A panaszos ezt az eljárást aggályosnak tartja az adatainak a másik fél számára való hozzáférhetősége miatt.

Nem érti továbbá, hogy fizikai sérüléséről, amelyről rendőrségi fotó is készült, miért saját költségére kellett látteleletet vetetnie, mivel tudomása szerint azt a rendőrség is kérhette volna. Érthetetlen számára az is, hogy a másik felet szintén garázdasággal gyanúsítják, éppen úgy, mint őt, holott szerinte közel sem azonos súlyú cselekményt követtek el, hiszen a másik fél nem is tagadta, hogy szabálytalanul és a panaszost veszélyeztetve előzött, majd megpróbálta őt leszorítani az útról. Mindezek alapján az a véleménye, hogy a másik fél gyanúsítható a garázdaságon felül legalább könnyű testi sértéssel.

Leírja, hogy a másik fél gépjárművének – amely egy platós kisteherautó volt – rakterén a rakomány úgy volt elhelyezve, hogy az a jármű végén túllógott, és ez semmilyen

figyelemfelkeltő jelzéssel nem volt ellátva, valamint a hátsó ajtó a túllógó rakomány miatt le volt hajtva, így a hátsó rendszám nem is volt olvasható, azaz esélye sem lett volna a rendszámot megjegyezni, ha az autós esetleg elhajt a helyszínről.

Az intézkedések során a panaszos többször is kérdezte a rendőröktől, hogy kinél és mikor tehet panaszt az előállítás miatt, amire folyton azt a választ kapta, hogy „majd később”. Ezt követően azt mondták neki, hogy a nyomozóknál tegyen panaszt, majd úgy tájékoztatták, hogy az elbocsátáskor aláírt nyilatkozaton jelezheti sérelmeit, végül azt, hogy menjen el a Teve utcai panaszirodába.

Véleménye szerint a rendőrség fent leírt eljárása is alátámasztja azt, hogy a kerékpáros sokadrangú résztvevője a közlekedésnek, így végül beadványában megjegyzi, hogy nem látja biztosítottak az illetékes rendőri szerv elfogulatlan ítélezését. A panaszos nem tiltakozott az áttétel ellen.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása érdekében megkereséssel fordult az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, és kérte az intézkedéssel kapcsolatos rendőrségi dokumentumok megküldését. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének 2011. május 30-án kelt összefoglaló jelentése a sérelmezett eseményekkel összefüggésben a következő információkat tartalmazza.

A kapitányságvezető a parancsnoki kivizsgálás során megállapította, hogy a rendőri intézkedést a panaszossal szemben M. r. főrm. és Sz. r. őrm. foganatosította, míg az előállító helyiségbe történő befogadást A. r. őrm. végezte. A panaszos kihallgatásában és a rabosítási eljárás végrehajtásában a készenléti szolgálatot ellátó M. r. tzls. és R. r. tzls. vettek részt.

A kapitányságvezető megállapította továbbá azt is, hogy a panaszossal szemben a rendőri intézkedésre a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétség elkövetésének gyanúja miatt került sor.

A kapitányságvezető vizsgálata szerint a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján végrehajtott előállítás során az intézkedő r. főrm. és r. őrm. kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, bilincs használatára nem került sor. Az előállítást követően a panaszossal szemben ruházatátvizsgálást hajtottak végre.

A panaszos az általa kitöltött iratokban úgy nyilatkozott, hogy panasza az előállítással kapcsolatban nincs. Az egyik nyilatkozatban azt jelölte meg továbbá, hogy igényel étkezést, amennyiben előállítása az 5 órás időintervallumot meghaladja, egy másik nyilatkozaton viszont nem jelölt meg semmit erre vonatkozóan. Amikor az intézkedő r. őrm. szóban felhívta a panaszos figyelmét arra, hogy étkezésre jogosult, a panaszos nem kívánt élni a lehetőséggel.

A kivizsgálás során keletkezett rendőri jelentés tanúsága szerint a nem dohányzók számára kialakított előállító helyiség előtt – amelyben a panaszost elhelyezték – nem dohányoztak. Sz. r. őrm. a kérdés kapcsán úgy nyilatkozott, hogy az alatt az idő alatt, míg ő az épületben tartózkodott, nem látott senkit sem az előállítónál dohányozni.

A panaszost a „B” épületből az „A” épületbe M. r. tzls. kísérte át, amely során patentbilincset alkalmazott a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 60. §-ának (2) bekezdése alapján. A bilincshasználat a kapitányságvezető megjegyzése szerint „nem rendőri intézkedés részét képezte, nem kényszerítő eszközként szolgált”, azzal a biztonságos kísérést kívánta megvalósítani a r. tzls.

A kihallgatása során a panaszos fájdalomra nem panaszkodott, orvosi ellátást nem igényelt, és olyan tartalmú nyilatkozatot sem tett, miszerint testi sértés vagy becsületsértés miatt eljárást kíván kezdeményezni. Erre figyelemmel a panaszos orvosi vizsgálatára nem került sor. A panaszost a jogairól, így panaszjogáról is felvilágosították, amivel a panaszos élt is.

A panaszos rabosítása keretében az ujj- és tenyéryomatot vettek, valamint a panaszosról fényképet készítettek. A kapitányságvezető jelentésének tanúsága szerint a panaszos rabosítás közben érdeklődött, hogy hol tehet panaszt előállítása miatt, mert szerinte nem valósított meg garázdaságot. Az intézkedő r. tzls. kérdezte a panaszostól, hogy élt-e panasszal a gyanúsítás ellen, mire a panaszos igennel felelt, ezért elmondta neki, hogy a Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészség kivizsgálja a panaszát, és annak eredményéről értesíteni fogja. Felhívta ugyanakkor a figyelmét, hogy a továbbiakban a Budapesti Rendőr-főkapitányságnál élhet panasztételi jogával, és elmondta, hogy előállításáról igazolást fog kapni, amelyen további panasz fórumokról is olvashat. A r. tzls. rögzítette továbbá, hogy a panaszos úgy nyilatkozott, hogy az előállítás tartama alatt sérülése nem keletkezett, panasza nem volt, a rendőrségi eljárás ellen van kifogása. A panaszost az igazolás 14 óra 48 perces kiadását követően bocsátották el a kapitányságról 15 órakor.

A nyomozati iratok tanúsága szerint miután a panaszos beszámolt sérüléseiről, a rendőrök intézkedtek a látlelet beszerzése iránt. Az ezzel kapcsolatos büntetőeljárás folyamatban van.

Szintén rögzíti a válaszevel, hogy a panaszos gyanúsított ki hallgatására a rendelkezésre álló információk alapján indokoltan került sor, amely álláspontot az a körülmény is alátámasztja, hogy a panaszos gyanúsítás elleni panaszát utóbb az ügyészség elutasította.

Mindezek alapján a kapitányságvezető arra a következtetésre jutott, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőrök és nyomozók eljárása kapcsán fegyelmi kivizsgálás alapjául szolgáló körülmény nem merült fel.

2) M. r. ftörm. 2011. május 27-én kelt jelentése szerint 2011. április 21-én 6 órától 2011. április 21-én 18 óráig körzeti megbízotti szolgálatot látott el a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányság illetékességi területén. A r. ftörm. a Rózsadomb Központ utasítására 2011. április 21-én 8 óra 55 perckor megjelent a Budapest A. utca 30. szám alatt, mivel onnan garázdaságról érkezett bejelentés. A r. ftörm. a rendőri intézkedést a Szolgálati Szabályzat alapján kezdte meg, és az előállítást az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja alapján hajtotta végre garázdaság elkövetése miatt. Az előállítás megkezdésekor a r. ftörm. a panaszos részére a szükséges felvilágosítást a jogaira és kötelezettségeire vonatkozóan megadta. Az előállított személy figyelmét az intézkedés kezdetekor felhívta a Szolgálati Szabályzat 4. § (6) bekezdése és az Rtv. szerinti panasztételi jogára, amit a panaszos megértett és tudomásul vett.

Ezt követően a r. ftzs. felhívta a panaszos figyelmét arra, hogy az előállítás időtartama 8 óra, amely további 4 órával meghosszabbítható. Ezt követően beültette a panaszost a szolgálati

gépkocsiba, majd 9 óra 20 perckor az ügyeletes tisztnek sérülés- és panaszmentesen átadta. A r. főrm. az előállítás során kényszerítő eszközt nem alkalmazott, a panaszosnak sérülése nem keletkezett. 10 óra 5 perckor a panaszost az ügyeletes tiszt az intézkedő r. őrm.-nek sérülés- és panaszmentes állapotban fogdára helyezés céljából átadta. Az elhelyezés előtt a szükséges felvilágosításokat a panaszos megkapta, azokat megértette, a nyilatkozatot kitöltötte és aláírta.

3) Sz. r. őrm és M. r. főrm. 2011. április 21-én kelt jelentése az alábbi többletinformációkat tartalmazza.

A r. őrm. szolgálata teljesítése során 8 óra 48 perckor az ügyeletes tisztól kapott utasítást, hogy menjen a bejelentésben szereplő címre, mert garázdaságról érkezett bejelentés. A r. őrm. 8 óra 55 perckor érkezett a helyszínre, ahol T. R. elkövető, K. M. tanú és a panaszos fogadta őt. T. R. a helyszínen elmondta, hogy a panaszolt napon a reggeli órákban Budapestem az R. u. felől a Sz. utcán közlekedett gépkocsijával, ahol egy azonos irányban, kerékpárral haladó férfit szabályosan megelőzött. Mikor a kerékpáros férfi mellé ért, az ráütött a gépkocsija jobb oldalára, és hangosan szidalmazni kezdte őt és a felmenőit. Ezt követően T. R. az A. utca 30. szám előtt megvárta a panaszost, hogy elszámoltassa, miért szidalmazta őt és miért ütött rá a gépkocsijára, mivel ő nem követett el ellene semmit. Ezek után a panaszos megállt a helyszínen, mire T. R. elmondása szerint a panaszos megfogta a felső ruházata gallérját és megrázta, majd kérdőre vonta a fent említett cselekményéért. T. R. a r. őrm. kérdésére elmondta továbbá, hogy ő több, mint 30 cm-re ment el a biciklis mellett és tettelegesen nem bántalmazta. A r. őrm. a gépkocsit a helyszínen megtekintette, azon ütés által okozott rongálódást nem látott.

A panaszos a helyszínen elmondta, hogy a panaszolt napon a reggeli órákban közlekedett Budapesten a R. u. felől a Sz. utcán kerékpárral, ahol egy azonos irányban haladó gépkocsi 2 cm-re ment el a kormányja mellett. Emiatt a panaszos ideges lett és ráütött a gépkocsi jobb oldalára. Ezt követően a gépkocsi megállt az út mellett, a panaszos azonban tovább hajtott, majd az A. utca 30. szám előtt a gépkocsi leszorította az útról a panaszost, és a gépkocsi vezetője lelökte őt a kerékpárjáról, a kerítéshez szorította és elkezdte fojtogatni, ezért a panaszos kihívta a rendőrséget. A r. őrm. kiérkezésekor a panaszos nyakán frissen keletkezett hámsérülés volt látható, azonban a panaszos mentőt nem kért a helyszínre.

A tanú a helyszínen elmondta, hogy a reggeli órákban kerékpárral közlekedett Budapesten a M. út irányából az A. utcán, amikor meglátta, hogy az A. u. 30. szám előtt két férfi dulakodik. A r. őrm. kérdésére elmondta, hogy T. R. a kerítéshez szorította a panaszost és hangosan kiabáltak egymással. Elmondta továbbá, hogy nem látta, hogy fojtogatták volna egymást.

A r. őrm. közölte T. R.-rel és a panaszossal, hogy elfogja és előállítja őket bűncselekmény elkövetésén való tettenérés miatt a Budapest II. Kerületi Rendőrkapitányságra, amit a felek tudomásul vettek. Közölte velük továbbá, hogy minden értéket vegyenek magukhoz, és a gépjárműveiket zárják le, aminek eleget tettek. A r. őrm. a feleknek a szükséges felvilágosítást megadta. A gyanúsítottakat a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányság ügyeletén keresztül a Körözési Információs Rendszerben ellenőrizte, amiben nem szerepeltek, majd 2011. április 21-én 9 óra 20 perckor panasz- és sérülésmentesen átadta őket az ügyeletes tisztnek.

4) A. r. őrm. 2011. május 27-én kelt jelentése szerint a r. őrm. 2011. április 21-én 7 órától 2011. április 21-én 19 óráig fogdaőri szolgálatot látott el a BRFK II. kerületi

Rendőrkapitányság előállító helyiségében. 10 óra 5 perckor a panaszos garázdaság elkövetése miatt előállította a r. ftorm. az előállító helyiségbe, majd az ügyeletes tiszt utasítására a r. őrm. befogadta. Emlékezete szerint sem a befogadás, sem a fogvatartás során nem dohányoztak a fogdán.

A panaszos befogadására azért 10 óra 5 perckor került sor, mert előbb az ügy másik szereplőjét, T. R.-t fogadták be. A r. őrm. az előállítás során a panaszos figyelmét felhívta a Szolgálati Szabályzat 4. § (6) bekezdése szerinti és az Rtv.-ben rögzített panasztételi jogára, amivel a panaszos nem kívánt élni. Ezt követően a r. őrm. elolvastatta a panaszossal a fogdán való tartózkodással kapcsolatos jogait és kötelezettségeit, valamint a fogdarendet, amelyeket a panaszos tudomásul vett. A r. őrm. kitöltött egy nyilatkozatot is az elfogott, előállított és elővezetett személy részére, az abban foglaltakat a panaszos megértette és aláírásával igazolta. A ruházat átvizsgálást megelőzően a r. őrm. a szükséges közléseket a panaszosnak megtette, azokat a panaszos megértette és ellenük panasszal nem élt. A panaszos személyes tárgyait a r. őrm. letéti jegyzék ellenében elvette és a panaszos jelenlétében az erre szolgáló páncélszekrényben elzárta, mindezekről a szükséges bejegyzéseket a fogdakönyvben megtette, majd a panaszoszt szükségletének elvégzése érdekében a mellékhelyiségbe kísérte.

Ezt követően a r. őrm. a panaszoszt elhelyezte a férfiak részére kialakított nem dohányzó helyiségben, majd 12 óra 44 perckor sérülés- és panaszmentesen kihallgatás céljából átadta a bűnügyes kollégájának, aki 15 órakor visszatérve közölte, hogy a szükséges dokumentációk kitöltése megtörtént, a panaszos hivatalosan szabadítható az előállító helyiségből.

A r. őrm. ekkor felhívta a panaszos figyelmét étkezési lehetőségére, amely jogával a panaszos többszöri figyelmeztetés ellenére sem kívánt élni, így 15 órakor hivatalosan, sérülés- és panaszmentesen az ügyeletes tiszt egyetértésével szabadon bocsátották.

5) M. r. tzls. 2011.május 27-én kelt jelentése szerint a r. tzls. 2011. április 21-én 7 órától 2011. április 22-én 7 óráig a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály, Gazdaságvédelmi Alosztály munkatársaként készenléti szolgálatot látott el. 9 órakor a kapitányság ügyeletes utasította, hogy a Közrendvédelmi Osztály munkatársai által elfogott személlyel szemben további nyomozati cselekményt folytasson le. Az elkészült rendőri jelentés alapján az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérést követő elfogás miatt előállított személyt az I. objektumban lévő előállító helyiségből a II. objektum III. em. 307. sz. hivatali helyiségbe kísérte a r. tzls. a szükséges intézkedések lefolytatása végett. A kísérés során az előállított személy előzetes, a közlekedés során tanúsított indulatos és agresszív viselkedésére tekintettel, valamint az épület jellegéből adódóan – egy nagy terjedelmű üvegfelület által is határolt folyosón kellett végrehajtani a kísérést – a r. tzls vele szemben szolgálati patentbilincset alkalmazott a kísérés biztonságos végrehajtásának érdekében.

A kényszerítő eszköz alkalmazására 4 percen keresztül került sor. Alkalmazásakor a panaszosnak sérülése nem keletkezett, kihallgatása során fájdalomra nem panaszkodott, orvosi ellátást nem igényelt. Az általa elkövetett cselekményt nem ismerte el, az ellen panasszal élt, vallomást tett a történetekre vonatkozóan. A panaszos a másik féllel szemben, annak becsületsértő, agresszív, testi sérülést kiváltó viselkedése miatt nem kívánt eljárást kezdeményezni. A r. tzls. emlékezete szerint a kihallgatást követően R. r. zls. a panaszoszt rabosítási eljárás céljából átvette.

6) R. r. tzls. 2011. május 30-án kelt jelentése szerint a r. tzls. 2011. április 21-én készenléti szolgálatot látott el kollégájával. Napközben értesítették az ügyeletről, hogy két főt előállították garázdaság miatt, akik egy közlekedési vitát követően szóváltásba keveredtek, amely tettlegességgé fajult. Az előállításról készült rendőri jelentést elolvasta a r. tzls., amiből emlékezete szerint kiderült, hogy a közlekedési vita következtében a panaszos ráütött a másik fél autójára, aki megállásra szólította fel. A panaszos a kerékpárjával nem állt meg, ezért az autós elé ment és megállította. Egy arra kerékpározó férfi is látta az esetet. A kikerkező rendőrök mindkettőjüket előállították.

Az ügy során a r. tzls. a gépjármű vezetőjét, kollégája pedig a panaszost gyanúsította. A gyanúsítást követően rabosításra került sor. A r. tzls. emlékezete szerint mindkét előállított személy ujjnyomatát ő vette le, és a fényképfelvételt is ő készítette, ezekről kollégája előzetesen tájékoztatta a panaszost. Azzal kapcsolatban, hogy a panaszos az előállítás, illetve a gyanúsított kihallgatás során panasztételi jogáról kapott-e tájékoztatást, csak feltételezéseik vannak, mivel nem volt jelen, így neki erről semmilyen információja nincs. Arra emlékszik, hogy ujjnyomat-vétel közben a panaszos kérdezte, hogy hol tehet panaszt az előállítás miatt, mert szerinte nem valósította meg a garázdaságot, és ezért őt nem kellett volna előállítani.

A r. tzls. kérdésre válaszolva a panaszos elmondta, hogy már tett panaszt, ezért a r. tzls. arról tájékoztatta, hogy a gyanúsítás ellen bejelentett panaszt a Budapesti II. és III. kerületi Ügyészség soron kívül vizsgálni fogja, és ennek eredményéről határozatban értesíteni fogják. A továbbiakban pedig a Budapest, XIII. kerület, Teve utca 4-6. szám alatt található rendőrségi objektum panaszirodájában élhet panasztételi jogával. Ekkor közölte a panaszossal azt is, hogy az ujjnyomat-vétel végeztével a személyes szabadságot korlátozó intézkedésről és az előállítás időtartamáról igazolást fog kapni, amely igazoláson különféle „panasztestületek” nevei és elérhetőségei szerepelnek. A panaszos a tájékoztatást tudomásul vette. A r. tzls. az igazolás készítése közben megkérdezte a panaszost, hogy az előállítás időtartama alatt keletkezett-e bármilyen sérülése, panasz, a panaszos erre azt felelte, hogy nem, hiszen nem bántotta senki, és nem sértegette senki, azonban a rendőrségi eljárással kapcsolatban kifogása volt. Az igazolásból egy példányt kiállították, majd a r. tzls. visszakísérte az előállítóba.

7) A hivatalvezető B. r. őrgy. 2011. május 30-án kelt jelentése szerint a r. őrgy. a panasz kapcsán telefonon felvette a kapcsolatot Sz. r. őrm.-rel, aki elmondta, hogy emlékszik az esetre. A helyszínről felvették a kapcsolatot az ügyeletes tiszttel, majd ezt követően a kerékpárost és az autóst előállították. Bilincshasználatra nem került sor. Úgy nyilatkozott továbbá, hogy az előállítás során egyik előállított sem panaszkodott a rendőri intézkedéssel kapcsolatban, amennyiben így történt volna, azt a rendőri jelentésben rögzítették volna. Elmondta azt is, hogy amíg ő az épületben tartózkodott, nem látott senkit az előállítónál dohányozni.

8) A BRFK hivatalvezetőjének a 2011. május 31-én kelt, a Testület megkeresésére küldött válasza az alábbi többlet információt tartalmazza.

A hivatalvezető álláspontja szerint a bűncselekmény résztvevői egyaránt erőszakos, kihívóan közösséggellenes magatartást tanúsítottak, a panaszos azzal, hogy ráütött T. R. gépkocsijára, T. R. pedig azzal, hogy a panaszost bántalmazta. Mindkét személy magatartása megvalósítja a garázdaság tényállási elemeit. A bűncselekmény személy és dolog elleni erőszakkal is elkövethető, a nyílt utcán – közlekedési szituációban történő – elkövetés is alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást keltsen. Az enyhítő és súlyosbító körülmények figyelembe

vételére a helyszíni intézkedést foganatosító rendőr nem jogosult, azokat a nyomozásnak kell tisztáznia, és ügyészi, illetve bírói mérlegelés tárgyát képezhetik.

A hivatalvezető álláspontja szerint, mivel a cselekmény a rendőrök értesítésekor, tanúk jelenlétében zajlott, a tettenérés feltételei fennálltak az intézkedéskor, amely alapján a rendőröknek az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített intézkedési kötelezettsége keletkezett. Mindezek miatt a rendőrség szerint megalapozott és jogszerű volt a rendőrök azon intézkedése, hogy mindkét személyt intézkedés alá vonták, és őket a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányságra előállították.

A kivizsgálás során készült rendőri jelentés szerint az intézkedést foganatosító rendőr eleget tett az Rtv. 20. §-ban foglalt, szolgálati fellépés módjára vonatkozó kötelezettségének.

Az intézkedésről készült rendőri jelentés tartalmazza, hogy a rendőr a tettenéréssel kapcsolatos, szükséges felvilágosítást a felek számára megadta, továbbá a panaszos az elfogott, előállított, elővezetett személy részére kiállított nyilatkozaton aláírásával igazolta, hogy a jogairól, kötelezettségeiről, valamint jogorvoslati lehetőségeiről tájékoztatást kapott. Mindezekon túlmenően a gyanúsított kihallgatása során is megtörtént a tájékoztatása panasztételi jogáról, amivel a panaszos élt is. Panaszát a nyomozás feletti törvényességi felügyeletet gyakorló Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészség határozatával elutasította, tekintettel arra, hogy a panaszos bűncselekmény elkövetésével megalapozottan volt gyanúsítható.

A panaszossal szemben előállítása során nem alkalmaztak bilincset. Bilincset átkísérése során alkalmaztak vele szemben 4 percig a Szolgálati Szabályzat 60. § (2) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a kísérést egy személy – a kihallgatást végző rendőr – hajtotta végre, s a kísérés biztonságos végrehajtása miatt (a korábban garázda magatartást tanúsító panaszos esetében) a bilincs használata indokolt volt. A Szolgálati Szabályzat 60. § (2) bekezdése szerint, az előljáró a fogva tartott személy bilincselését a kísérés és a fogdán kívüli őrzés idejére is elrendelheti, ha szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg. Mivel az átkísérés nem a rendőri intézkedés része, arról külön jelentés nem készült.

9) Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszossal szemben 2011. április 21-én 9 órakor az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, majd az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérést követően elfogást alkalmaztak. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés 2011. április 21-én 9 óra 5 perckor megtörtént, az előállítás okáról kiadták a tájékoztatót, az előállítás idejéről szóló igazolást azonban nem adták ki, mert azt a panaszos nem kérte. A panaszos az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

Az elfogás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény a kivizsgálás szerint az igazoltatás, a személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, valamint a szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérést követő elfogás alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

10) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint az előállítás 2011. április 21-én 9 órától 2011. április 21-én 14 óra 48 percig tartott. Az előállítás jogalapjaként az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontját jelölték meg. A panaszos aláírásával úgy nyilatkozott, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése, panasza nem keletkezett.

11) A panaszos az elfogott, előállított, elővezetett személy részéről tett nyilatkozatban az alábbiakról nyilatkozott.

A panaszosnak folyamatos kezelést és orvosi felügyeletet igénylő, valamint fertőző betegsége nincs, az előállítás során sérülése nem keletkezett, az előállítással kapcsolatban panasza nincs, részére az előállítással, valamint az előállító helyiségben történt elhelyezésével, illetve az ott tartózkodással kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről, valamint jogorvoslati lehetőségeiről a tájékoztatást megadták. A panaszos hozzátartozó, vagy más személy értesítését nem kérte, 5 órát meghaladó fogvatartása esetén élelmiszert kért.

12) A rendőrség által megküldött ambuláns kezelőlapok az alábbiakról számolnak be.

a) A panaszos 2011. április 21-én azzal fordult a K. Egészségügyi Intézet fül-orr-gége osztályára, hogy aznap ismeretlen személy meg akarta fojtani, azóta nehezen nyel. A státusz szerint mindkét oldalon ép a dobhártya, az orr és a garat békés, a hangszálak épek, jól mozognak, a gégeben elváltozás nincs. A panaszos gégeporcát kívülről érzékenynek jelzi. Javasolt a nyakra borogatás, megfigyelés. Ha panaszai nem múlnak el, nyelőcső passage javasolt.

b) A 2011. május 2-án a K. Egészségügyi Intézet fül-orr-gége osztályán felvett ambuláns kezelőlap szerint a panaszos nyelési panaszai még mindig nem szűntek meg. A nyaka kívülről már nem érzékeny, de belül nyeléskor erős sűrűlődséget, étel nyeléskor erős fájdalmat érez. A dobhártyák és a hallójáratok békések. Vértelt ornyálkahártya, kóros változás nem látható. Száj, torok, garat, epipharynx békés. Az algarat, gége területén suffusio nem látható, a gége kissé rotált, a hangszalagok mozognak. A nyakon bal oldalt elöl, a gyűrűporc magasságában elmúló félben lévő felületes véraláfutás nyoma látható. A B. Kórházban további vizsgálata javasolt.

c) A 2011. április 21-én a K. Egészségügyi Intézet sebészeti osztályán felvett ambuláns kezelőlap szerint testi erővel elkövetett testi sértés következményeként a nyak bal oldalán, körülbelül 4 cm átmérőjű piros bőrelszíneződés és nagyjából 2 cm hosszú, csak a hám legfelső rétegét érő vonalszerű excoriatio látható. Sebészeti teendőt nem indokolt.

d) A panaszos 2011. május 2-án jelentkezett a B. Kórház fül-orr-gégészeti ambulanciáján, mivel panaszai ugyan javultak, de nem múltak el teljesen. Kívülről már nem volt érzékeny a nyaka, azonban a gégeben idegentest érzése volt, nyeléskor még kifejezett fájdalmat érzett. A panaszos panaszai hátterében organikus elváltozást nem találtak. Amennyiben panaszai tartósan nem szűnnének, javasolták kontroll vizsgálaton való megjelenését a területileg illetékes szakrendelőben.

13) A gyanúsított kihallgatásokról felvett jegyzőkönyvekből kiderül, hogy a panaszos kihallgatása 12 óra 47 perctől 14 óra 1 percig tartott, T. R. kihallgatása pedig 12 óra 15

perctől 13 óra 24 percig. Kihallgatásukat nem ugyanaz a rendőr végezte. A jegyzőkönyvek tanúsága szerint a rendőrséget a panaszos értesítette.

III.

A Testület mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek vizsgálata tartozik a hatáskörébe.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
 - a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
 - a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),
- tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti, hatásköri rendelkezés alapján a Testület nem vizsgálhatja, hogy indokolt volt-e a panaszossal szemben büntetőeljárás megindítása, valamint azt sem, hogy miért garázdasággal gyanúsítják a másik felet is. Nem vizsgálhatja a Testület azt sem, hogy miért nem rendelték el a panaszos adatainak zártan kezelését, miért nem kérték el tőle a nyomozók a vallomásában említett hangfelvételt, valamint az esetleges további tanú gépjárművének rendszámát, továbbá hogy miért a saját költségére kellett látelvet vetetnie. A panasz fenti részei egy folyamatban lévő büntetőeljárással függenek össze, amelyre a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) vonatkozó rendelkezései az irányadóak, így ezekben a kérdésekben panasz is a Be. szabályai alapján (195-196. §-ok) terjeszthető elő az illetékes ügyészségnél, vagy a nyomozó hatóságnál.

Nem tartozik továbbá a Testület hatáskörébe annak vizsgálata sem, hogy a másik fél gépjárművén a rakományt milyen módon helyezték el, mert a fenti hatásköri rendelkezés értelmében a Testület szabálysértések elkövetését sem vonhatja vizsgálati körébe.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szemben fogatosított előállítás jogszerűségét, időtartamát, az előállítás körülményeit, valamint a panaszossal szembeni bilincshasználat jogszerűségét és arányosságát.

A Testület a panasz kivizsgálása során megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX.

törvény 54. § (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát, az 55. § (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadsághoz való jogát, a 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát, az 54. §-ának (1) bekezdéséből levezethető egészséghez való jogát, valamint az 57. § (5) bekezdésben foglalt jogorvoslathoz való jogát.

1) A Testület a panaszos előállításának jogszerűségével kapcsolatban az alábbi megállapításokat teszi.

A panaszos szerint az előállítás egyetlen célja az volt, hogy „megleckéztessék” azért, mert „ügyet akart csinálni” a történetből. Álláspontja szerint előállítására önmagában a gyanúsítás miatt nem lett volna szükség, mivel úgy tudja, hogy ez az intézkedés a rendőrség számára nem kötelező, csupán lehetőség. Figyelemmel továbbá arra, hogy közölte a rendőrökkel azon szándékát, miszerint az ügyben feljelentést kíván tenni, teljesen szükségtelen volt személyi szabadságának a korlátozása, hiszen megvárta volna, amíg vallomást tehet.

A r. ftörm. jelentése szerint 2011. április 21-én reggel bejelentés érkezett a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitánysághoz garázdaság elkövetése miatt. A r. ftörm. a Rózsadomb Központ utasítására jelent meg 8 óra 55 perckor a helyszínen. A jelentés szerint az előállítást az intézkedő rendőrök az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja (szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten érés) alapján hajtották végre, garázdaság elkövetése miatt.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli. A konkrét esetben kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a rendőrségen garázdaság miatt bejelentést tettek. Ez az esemény nyilvánvalóan olyannak tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a és a Szolgálati Szabályzat 3. §-a értelmében rendőri beavatkozást tesz szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztet, hiszen jogellenes cselekmény elkövetésének a gyanúját veti fel.

A Testületnek ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a rendőrség intézkedési kötelezettségét megfelelően teljesítette-e. A rendőrségi iratok szerint a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján állították elő. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Az intézkedő rendőrök jelentései nem jelölik meg egyértelműen azt a panaszosi magatartást, amely az előállítás alapjául szolgált. A 2011. április 21-én készített jelentés ugyanis az események tényszerű leírásán túl csupán azt rögzíti, hogy a balesetben érintett felek és egy szemtanú meghallgatása után a rendőrök mindkét fél előállítása mellett döntöttek, míg a 2011. május 27-én kelt jelentés arról számol be, hogy az előállításra garázdaság elkövetése miatt került sor. A panaszossal gyanúsított kihallgatása kezdetén – a csatolt jegyzőkönyv tanúsága

szerint – az eljáró rendőr azt közölte, azon cselekményével alapozta meg a garázdaság vétségének gyanúját, hogy 2011. április 21-én 8 óra 30 perc és 9 óra közötti időben kerékpárján ülve ráütött a mellette elhaladó gépjárműre, és annak vezetőjét szidalmazta, valamint becsületsértő kifejezésekkel illette. A kihallgatást végző rendőr ennek megfelelően arról tett fel kérdéseket a panaszosnak, hogy milyen magatartást tanúsított akkor, amikor a gépjármű elmellőzte, az ezt követő események kapcsán pedig csupán a sérüléseiről nyilatkozta.

A BRFK hivatalvezetőjének tájékoztató levele rögzíti, hogy „álláspontjuk szerint” a bűncselekmény mindkét résztvevője erőszakos, kihívóan közösségellenes magatartást tanúsított: a panaszos azzal, hogy ráütött T. R. gépkocsijára, T. R. pedig azzal, hogy a panaszost bántalmazta. Mindkét személy magatartása megvalósította ezért a garázdaság tényállási elemeit. A bűncselekmény személy és dolog elleni erőszakkal is elkövethető, a nyílt utcán – közlekedési szituációban történő – elkövetés is alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást keltsen. Az enyhítő és súlyosbító körülmények figyelembe vételére a helyszíni intézkedést fogantató rendőr nem jogosult, azokat a nyomozásnak kell tisztáznia, és ügyészi, illetve bírói mérlegelés tárgyát képezhetik. A hivatalvezető álláspontja szerint, mivel a cselekmény a rendőrök értesítésekor, tanúk jelenlétében zajlott, a tettenérés feltételei fennálltak az intézkedéskor, ami alapján a rendőröknek az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített intézkedési kötelezettsége keletkezett. Mindezek miatt a rendőrség szerint megalapozott és jogszerű volt a rendőrök azon intézkedése, hogy mindkét személyt intézkedés alá vonták, és őket a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányságra előállították.

Tekintettel arra, hogy a BRFK hivatalvezetőjének tájékoztató levele is csak a T. R. gépkocsijára való ráütést róta a panaszos terhére, és nevezte meg olyan magatartásként, amellyel kapcsolatban felmerül a garázdaság gyanúja, az előállítás jogszerűségét a Testület az alábbiakban erre figyelemmel értékelte.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvétel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a

szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A r. ftörm. és a r. örm. jelentéséből kiderül, hogy az intézkedő rendőrök a gépkocsira történő ráütésnek nem voltak szemtanúi. Előadják ugyanis, hogy a gépkocsit a helyszínen megtekintették, azon ütés okozta rongálódást nem vélték felfedezni. A panaszos nyakán frissen keletkezett hámsérülést észleltek, ezért a helyszínen lévő tanút kérdezték meg arról, hogy a panaszost fojtogatta-e T. R.. A tanú erre azt a választ adta, hogy a két férfi dulakodott, T. R. a kerítéshez szorította a panaszost és hangosan kiabáltak egymással. Elmondta továbbá, hogy nem látta, hogy fojtogatták volna egymást.

Mint hogy az előállítás, illetve az elfogás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezekkel kapcsolatos rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt elv minél teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal kell értékelni, hogy megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket az Rtv. a 33. § (1) bekezdése szerinti – azaz mérlegelés nélkül kötelező – szabadságelvonás feltételeként megfogalmaz.

A Testület az eset ennek megfelelő értékelése alapján úgy ítélte meg, hogy a panaszos vonatkozásában a tettenérés nem valósult meg. A rendőrségi iratokból is kitűnik, hogy mire az intézkedő rendőrök kiérkeztek, a felek közötti konfliktus lezajlott. Ezt támasztja alá az is, hogy a panaszos volt az, aki a rendőrséget az eseményekről értesítette, amire nyilvánvalóan nem lett volna módja, ha a dulakodás még tart. Volt ugyan az eseménysornak szemtanúja, aki azt a fajta folyamatosságot adott esetben biztosíthatta volna, amely a tettenérés megállapításához szükséges, a szemtanú azonban azt – a dulakodástól időben és térben is elkülönülő – momentumot, amely miatt a panaszost meggyanúsították (a gépkocsira való ráütést) nem látta, az általa elmondottak a panaszosra nézve nem tartalmaztak olyan terhelő momentumot, amely az ő vonatkozásában a tettenérés megállapításához szükséges bizonyossággal megalapozta volna bűncselekmény gyanúját (ő ugyanis azt látta, amint T. R. a panaszost a kerítéshez szorítja). Ha mindehhez hozzávesszük, hogy a panaszoson volt külsérelmi nyom, és hogy ő maga hívta ki a rendőröket, akkor megállapítható, hogy vele kapcsolatban a tettenérés nem valósult meg.

Tekintettel arra, hogy a fentiek alapján tettenérés nem valósult meg, a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az előállítás jogalapjának téves megjelölése miatt sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga.

A Testület álláspontja szerint ugyanakkor az előállítás körülményeinek további vizsgálata szükséges ahhoz, hogy a személyi szabadság korlátozásának jogszerűségében is állást lehessen foglalni. Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja ugyanis tettenérés hiányában is lehetőséget biztosít a rendőrnek az előállításra, ha a bűncselekmény elkövetésének – akár minimális szintű – gyanúja fennáll („a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, [...] aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”). Márpedig a rendőrség által megjelölt tettenérés szükségszerűen magában foglalja a bűncselekmény elkövetésének gyanúját is, hiszen bűncselekmény gyanújának hiányában a tettenérés fogalmilag kizárt. A Testület megítélése szerint ezért – bár a panaszolt esetben a tettenéréshez szükséges folyamatosság nem volt megállapítható – a rendőrség által megjelölt kötelező előállítási okban szükségszerűen benne foglalt opcionális előállítási ok, a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhet a tárgybeli esetben. Ezért – noha a rendőrség az előállítás jogalapjának megjelölése körében az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontjára kifejezetten nem hivatkozott – a Testület szükségesnek tartotta megvizsgálni, hogy a fenti jogszabályhely alapján a panaszos előállítása jogszerű lehetett-e.

Az Rtv. 33. (2) bekezdés b) pontja – szemben a tettenérés esetével – mérlegelési jogot biztosít a rendőrnek a tekintetben, hogy a körülmények figyelembe vétele mellett az intézkedés alá vontat előállítsa-e vagy sem. Annak megállapításához, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja megfelelő jogalként szolgálhatott-e a panaszos előállításához, azt kell megállapítani, hogy a bűncselekmény gyanúja fennállhatott-e. Ezt a Testület kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálhatja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a büntetőeljárást lefolytató hatóság szerepét (tehát nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt), azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény bizonyos fokú értékelését olyankor, amikor annak jogalapjaként a rendőrség bűncselekmény gyanújára hivatkozik, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület a bűncselekmény elkövetésének kérdésében való állásfoglalás nélkül azt vizsgálta, hogy a gyanúnak az adott intézkedéshez szükséges foka fennállt-e.

Mivel a rendőrségre garázdaságról érkezett bejelentés, és a kérkező rendőröknek a tanú elmondta, hogy látta, amint a panaszos és T. R. kiabálnak egymással, továbbá a panaszos nem is tagadta azt, hogy T. R. gépkocsijára ütött volna, a Testület álláspontja szerint a bűncselekmény elkövetésének az előállításához minimálisan szükséges fokú gyanúja fennállt, a rendőrségnek tehát az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja kellő jogalapot biztosított a panaszos előállításához.

A jogalap megléte azonban önmagában nem teszi a rendőri intézkedést jogszerűvé. Az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelménye értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Mivel az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja mérlegelési jogot biztosít a rendőrnek annak eldöntésekor, hogy előállítja-e a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt. E mérlegelés során figyelemmel kell lenni az arányosság követelményére – amennyiben e követelmény nem érvényesül, úgy a megfelelő jogalap megléte mellett is jogszerűtlenné válik az intézkedés.

Az arányosság megítélésekor a Testületnek azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető. A Testület erre a kérdésre nemleges választ adott. A panaszos maga hívta ki a rendőrséget, a helyszínen

tartózkodó tanú vallomása és a panaszoson látható külsérelmi nyom inkább a panaszos verzióját támasztotta alá, és a panaszos a helyszínen maga sem vitatta, hogy ráütött T. R. gépkocsijára. Mindezek alapján kizártnak tűnik, hogy a panaszos a rendőrség kérésére (vagy idézésére) nem ment volna be magától a kapitányságra és ne tett volna vallomást az ügyben. A szabadságelvonás tehát nem hordozott magában olyan előnyt, amelyet egy lényegesen kevésbé korlátozó rendőri cselekvéssel (a panaszosnak a kapitányságra való behívásával, esetleg későbbi idézésével) ne lehetett volna elérni.

Erre való tekintettel a Testület megállapította, hogy a panaszos előállítását – bár annak jogalapja megvolt – nem felelt meg az arányosság követelményének, így a panaszos személyi szabadságának jogellenes korlátozását valósította meg.

Tekintettel arra, hogy már magát az előállítást is alapjogot sértőnek ítélte, a Testület nem végezte el az intézkedés időtartamának elkülönült értékelését. Szintén nem értékelte önállóan a Testület azt, hogy a panaszostól elvették a személyes tárgyait, mivel az alapul fekvő szabadságelvonás jogsértő volt, ezért az abból fakadó valamennyi jogkorlátozás – így ez a tulajdonkorlátozás is – szükségszerűen jogsértőnek minősül.

Ugyanakkor vizsgálta a Testület azokat az állítólagos jogsértéseket, amelyek nem szükségszerűen következnek a személyi szabadság elvonásából, így a panaszos azon sérelmét, hogy a fogdából bilincsből vitték fel a gyanúsított kihallgatására, a rabosítás körülményeit és a panaszos zárkájára előtti dohányzást. Szintén önállóan vizsgálta a Testület a panaszos azon állítását, hogy a rendőrök a helyszínen megpróbálták lebeszélni jogainak érvényesítéséről, és hogy többszöri kérdésére sem adtak neki megfelelő tájékoztatást a panasztétel lehetőségéről.

2) M. tzs. jelentésében előadja, hogy az I. objektumban lévő előállító helyiségből a II. objektum III. em. 307. sz. hivatali helyiségbe kísérte a panaszost a szükséges intézkedések lefolytatása végett. A kísérés során az előállított személy előzetes, a közlekedés során tanúsított indulatos és agresszív viselkedésére tekintettel, valamint az épület jellegéből adódóan – egy nagy terjedelmű üvegfelület által is határolt folyosón kellett végrehajtani a kísérést – a r. tzs. a panaszossal szemben szolgálati patentbilincset alkalmazott a kísérés biztonságos végrehajtásának érdekében. A kényszerítőeszköz alkalmazására 4 percen keresztül került sor. Alkalmazásakor a panaszosnak sérülése nem keletkezett, kihallgatása során fájdalomra nem panaszkodott, orvosi ellátást nem igényelt.

A BRFK hivatalvezetőjének tájékoztatása szerint a panaszossal szemben bilincset az átkísérése során alkalmaztak 4 percig a Szolgálati Szabályzat 60. § (2) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a kísérést egy személy hajtotta végre, és a kísérés biztonságos végrehajtása miatt (a korábban garázda magatartást tanúsító panaszos esetében) a bilincs használata indokolt volt. A Szolgálati Szabályzat 60. § (2) bekezdése szerint, az előjáró a fogva tartott személy bilincselését a kísérés és a fogdán kívüli őrzés idejére is elrendelheti, ha szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg.

A kapitányságvezető összefoglaló jelentésében jelzi, hogy a bilincselés „nem rendőri intézkedés részét képezte, nem kényszerítő eszközként szolgált”, azzal a biztonságos kísérést kívánta megvalósítani a r. tzs.

Ezzel összefüggésben a Testület rögzíteni kívánja: a bilincshasználat minden esetben kényszerítő eszköznek minősül. Függetlenül attól ugyanis, hogy arra a Szolgálati Szabályzat mely rendelkezésére támaszkodva kerül sor, alapját az Rtv. VI. – „kényszerítő eszközök” címet viselő – fejezetében található 48. § teremti meg, amely szerint a rendőr bilincset alkalmazhat – egyebek mellett – a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére. A Szolgálati Szabályzat nem teremt önálló jogalapot a bilincshasználatra, mindössze pontosítja az Rtv. 48. §-ában foglaltakat, részletesebben kifejtve a 48. §-ban felsorolt okokat. Ennél fogva a bilincselés kísérés közben is kényszerítő eszköznek minősül, és értelemszerűen a Testület hatásköre is kiterjed annak vizsgálatára az Rtv. 92. §-a értelmében, amely a VI. fejezetben meghatározott kényszerítő eszközök használatát a Testület hatáskörébe utalja. E kérdés tisztázása után a Testület az alábbiakat állapítja meg a panaszos megbilincseléséről.

A bilincselésnek az Rtv. 48. §-ban foglalt szabályait a Szolgálati Szabályzat 60. §-a részletezi, amelynek (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs használatának esetköreit. Eszerint bilincs használata különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető; vagy aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, illetve az intézkedésben közreműködőt megtámadja; akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg; akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg; aki önkárosító magatartást tanúsít, vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget. A fent már említett (2) bekezdés pedig a kísérés esetére konkretizálja a 48. § azon fordulatát, amely szerint a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy szökésének megakadályozására bilincs alkalmazható.

A rendőri jelentések nem említik, hogy a panaszos a rendőri intézkedés során ellenszegült, erőszakos magatartást tanúsított, vagy bármi jelét mutatta volna annak, hogy szökésétől kell tartani. A panaszos előállítását foganatosító, a panaszos magatartását a gyanú szerinti garázdaság helyszínén észlelő rendőrök maguk sem tartották szükségesnek a panaszos megbilincselését a beszállítás ideje alatt. Ennek fényében aggálytalanul megállapítható, hogy a panaszos szökésétől – különösen a rendőrségi objektumon belül – nem kellett tartani.

Fentiek alapján a Testület megállapította, hogy szükségtelen volt a panaszossal szemben bilincs alkalmazása, ezért – függetlenül attól, hogy viszonylag rövid ideig maradt a bilincs a panaszoson – sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga.

3) A panaszos elmondta, hogy megaláztatónak érezte a rabosítását.

A rabosítással kapcsolatban a rendőrségi iratok mindössze annyi információt tartalmaznak, hogy a rabosítást R. r. t.zls végezte, emlékezeté szerint mindkét előállított ujjlenyomatát ő vette le, a fényképfelvételeket is ő készítette, kollégája pedig tájékoztatta a panaszost az eljárásról.

Az Rtv. 2. §-ának második mondata rögzíti, hogy „A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

A Testület álláspontja szerint a rabosítás – természetéből adódóan – minden esetben, szükségszerűen az előállított személy emberi méltóságának valamilyen fokú sérelmével jár. Jelen esetben a Testületnek ezért azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszos rabosítása az emberi méltóságot kirívóan csorbító, azaz megalázó volt-e.

Mivel a panaszos maga sem részletezi, hogy pontosan mi történt vele a rabosítás során, és a rabosítás tényén túlmenően mit érzett megalázónak, továbbá a rendőrségi iratok is az ilyen esetekben szokásos eljárást rögzítik, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos rabosítása nem járt a panaszos emberi méltósághoz való jogának jogszerűtlen, az intézkedéssel szükségszerűen együtt járó mértéket meghaladó korlátozásával.

4) A panaszos sérelmezte, hogy a fogdánál az őr folyamatosan dohányzott, ami őt, mint nem dohányzót, meglehetősen zavarta, ráadásul szerinte ott tilos is volt a dohányzás, de mindezeket az adott helyzetben nem merté szövé tenni.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Nyilvánvaló módon a védendő jogok közé tartozik az egészséghez fűződő jog, amelynek érvényesítésére irányulnak a nemdohányzók védelmére vonatkozó különböző jogszabályi rendelkezések is. Amennyiben tehát a panaszosi állítás megalapozott, úgy az előállító helyiség előtti dohányzás a panaszos oldalán jogsérelmet eredményezett.

A kapitányságvezető ugyanakkor arról számol be, hogy a nem dohányzók számára kialakított előállító helyiség előtt – amelyben a panaszost elhelyezték – a rendőrök nem dohányoztak. Sz. r. őrm. a kérdés kapcsán úgy nyilatkozott, hogy az alatt az idő alatt, míg ő az épületben tartózkodott nem látott senkit az előállítónál dohányozni. Ezt megerősíti A. r. őrm. jelentése is, amelyben a r. őrm. előadja, hogy emlékezete szerint sem a befogadás, sem a fogva tartás során nem dohányoztak a fogdán.

A rendőri iratok és a panaszos előadása tehát teljes mértékben ellentmondtak egymásnak, **mivel pedig a Testület az ellentmondást – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – megnyugtatóan nem tudta feloldani, úgy foglalt állást, hogy a panaszos egészséghez fűződő jogának sérelme nem állapítható meg.**

5) A panaszos kifogásolta, hogy a helyszínre kikerkező rendőrök megpróbálták az „ügy rendőrség elé viteléről” lebeszélni, többek között azzal érvelve, hogy őt is meggyanúsítják, és előállítják, ha nem egyezik meg a balesetben részes másik féllel a helyszínen.

Az Rtv. 11. § (1) bekezdése értelmében a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. Nyilvánvaló, hogy amennyiben az események a panaszosi elmondás szerint történtek volna, úgy a rendőrök ezen kötelezettségüket megsértették volna, amely a panaszos oldalán a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának és – mivel a panaszolt rendőri magatartás a panaszos személyét érintő támadással szembeni jogérvényesítésének támogatására irányuló állami intézményvédelmi kötelezettség elmulasztását is jelentené – a fizikai integritás sérthetlenségét is magában foglaló emberi méltóságának sérelmét is eredményezte volna.

Sz. r. őrm. és M. r. ftőrm. jelentése szerint ugyanakkor a rendőrök a helyszínen azt közölték a panaszossal, hogy elfogják és előállítják bűncselekmény elkövetésén való tettenérés miatt a Budapest II. Kerületi Rendőrkapitányságra, amit a panaszos tudomásul vett.

Tekintettel arra, hogy a Testületnek a bizonyítási eszközök szűk köre miatt nem áll módjában a panaszos és az intézkedő rendőrök között lezajlott kommunikációt rekonstruálni, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem állapítható meg.

6) A panaszos elmondta továbbá, hogy többször is kérdezte a rendőröktől, hogy kinél és mikor tehet panaszt az előállítás miatt, amire folyton azt a választ kapta, hogy „majd később”. Ezt követően azt mondták neki, hogy a nyomozóknál tegyen panaszt, majd úgy tájékoztatták, hogy az elbocsátáskor aláírt nyilatkozaton jelezheti sérelmeit, végül azt, hogy menjen el a Teve utcai panaszirodába.

Az előállítást foganatosító rendőrök jelentése szerint az előállított személy figyelmét az intézkedés kezdetekor felhívták az Rtv. szerinti panasztételi jogára, amit a panaszos megértett és tudomásul vett.

R. r. tzls. jelentése szerint a panaszos ujjnyomat-vétel közben megkérdezte őt, hogy hol tehet panaszt az előállítás miatt, mert szerinte tette nem valósított meg garázdaságot, és ezért őt nem kellett volna előállítani. A r. tzls. kérdésére válaszolva a panaszos elmondta, hogy már tett panaszt (nyilvánvalóan a kihallgatása során), ezért a r. tzls. arról tájékoztatta, hogy a gyanúsítás ellen bejelentett panaszt a Budapesti II. és III. kerületi Ügyészség soron kívül vizsgálni fogja, és ennek eredményéről határozatban értesíteni fogják. A továbbiakban pedig a Budapest, XIII. kerület, Teve utca 4-6. szám alatt található rendőrségi objektum panaszirodájában élhet panasztételi jogával. A r. tzls. közölte a panaszossal azt is, hogy az ujjnyomatvétel végeztével a személyes szabadságot korlátozó intézkedésről és az előállítás időtartamáról igazolást fog kapni, amely igazoláson különféle panasztestületek nevei és elérhetőségei szerepelnek. A panaszos a tájékoztatást tudomásul vette. A r. tzls. az igazolás készítése közben megkérdezte a panaszost, hogy az előállítás időtartama alatt keletkezett-e bármilyen sérülése, panasza, a panaszos erre azt felelte, hogy nem, hiszen nem bántotta senki, és nem sértegette senki, azonban a rendőrségi eljárással kapcsolatban kifogása volt.

Az előállításról szóló igazoláson szerepel az állampolgári jogok országgyűlési biztosa és civil jogvédő szervezetek mellett szerepel a Független Rendészeti Panasztestület neve és elérhetősége.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint „a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről.

Az Rtv. 24. § szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

A rendőrségi iratok szerint a panaszost panaszjogáról több alkalommal és módon tájékoztatták, ezt a panaszos a különböző nyilatkozatokon aláírásával el is ismerte, a

tájékoztatás tartalmát tekintve azonban megállapítható, hogy az nem felelt meg a jogszabályban előírtaknak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint ugyanis az intézkedés alá vont panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el. A Testület több állásfoglalásában jelezte: az Rtv. 20. §-ának szövege „*az e törvény szerinti* panasz lehetőségéről” való kioktatást írja elő, amelybe értelemszerűen beletartozik a Testületre és – az Rtv. 92. §-ában nevesített – eljárásának megindítására vonatkozó tájékoztatás is.

R. r. tzls. jelentése – amely szerint a panaszos tőle érdeklődött arról, hogy miként tehetne panaszt az előállításával kapcsolatban – az előállítást foganatosító rendőrök jelentéseivel szemben alátámasztja a panaszos azon állítását, hogy a helyszínen nem kapott megfelelő tájékoztatást (hiszen egyébként nem kellett volna a panasztétel lehetőségéről megkérdeznie a r. tzls.-t). A r. tzls. saját elmondása szerint a panaszost arról tájékoztatta, hogy – mivel a büntetőeljárás során a Be. szabályai szerint már panasszal élt – a rendőri intézkedéssel szemben a Budapest, XIII. kerület, Teve utca 4-6. szám alatt található rendőrségi objektum panaszirodájában tehet panaszt, azaz a Testületet nem említette a panaszosnak adott felvilágosításában.

Az előállításról szóló igazoláson szerepel ugyan a Független Rendészeti Panasztestület neve és elérhetősége, az azonban nem derül ki az iratból, hogy a Testület nem egy az ott feltüntetett civilszervezetek közül, hanem az Rtv. által nevesített önálló panaszforum a civilszervezetekétől teljes mértékben eltérő feladatkörrel és jogosítványokkal. Az igazolás szintén nem tartalmaz utalást a Testület eljárásának megindítására nyitva álló nyolcnapos határidőről.

Magukból a rendőrségi dokumentumokból is kitűnik tehát, hogy a Testülethez fordulás lehetőségének tekintetében **a panaszos kioktatása hiányos volt, ami miatt a Testület megállapította a panaszos panaszjogának sérelmét.**

7) A panaszos kifejezetten nem sérelmezte, a Testület azonban szükségesnek tartja felhívni a figyelmet arra, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint az előállítás időtartamára vonatkozó igazolást az eljáró rendőrök nem adták ki, mert azt a panaszos nem kérte.

A rendőrség ezen eljárása tételes normát nem sért, ugyanakkor a Testület – a gyakorlatában az előállításokról kiállított igazolásokkal kapcsolatos gyakori problémák miatt és a jogszerű rendőri eljárás utólagos igazolhatóságának érdekében – célszerűnek tartja ilyen esetekben annak dokumentálását, hogy az előállított az igazolás tartalmát ismeri, azonban azt átvenni nem kívánja.

IV.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos előállítása – bár annak jogalapja megvolt – nem felelt meg az arányosság követelményének, így a panaszos személyi szabadságának jogellenes korlátozását valósította meg. Arra a következtetésre jutott továbbá, hogy szükségtelen volt a panaszossal szemben bilincs alkalmazása, ezért – függetlenül attól, hogy viszonylag rövid ideig maradt a bilincs a panaszoson – sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga. A testületi álláspont szerint a panaszos rabosítása nem járt

emberi méltósághoz való jogának jogszerűtlen, az intézkedéssel szükségszerűen együtt járó mértéket meghaladó korlátozásával. A Testület nem látta bizonyíthatónak, hogy a fogdánál az őr folyamatosan dohányzott, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos egészséghez fűződő jogának sérelme nem állapítható. Mivel a Testületnek nem állt módjában a panaszos és az intézkedő rendőrök között lezajlott kommunikációt rekonstruálni, a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának és emberi méltóságának megsértését nem állapította meg. Végül azért, mert magukból a rendőrségi dokumentumokból is kitűnik, hogy a Testülethez fordulás lehetőségének tekintetében a panaszos kioktatása hiányos volt, a Testület megállapította a panaszos panaszjogának sérelmét.

A Testület megítélése szerint a megvalósult sérelmek elérik a súlyosság azon fokát, amely indokolttá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2011. szeptember 14.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag